

via
colectia junior

DANA CRISTIANA
MAIER

FLAVIA MARIA
CHIPER

O ÎNTÂLNIRE

Neobisnuita

- Să încercăm, totuși, să facem ceva! zise cu îndrăzneală dovleacul mai jucăuș.

- Dacă tot ești așa de isteț, vino tu cu o idee! se bosumflă dovleacul plictisit.

- Că bine zici frate, sări repede în vorbă dovleacul cel mare și umflat. S-auzim ce ne propune mintea ta îngrămădită într-un cap de bostan.

- Să vă zic drept, nici eu nu știu prea bine, dar măcar încerc să mă gândesc, nu ca voi. Vă tot plângeți că vă plictisiți, că ați rămas singuri pe-aici, dar nu faceți altceva decât să fiți răutăcioși!

Doi copii veniră în grabă să vadă cine-a apărut pe nepusă masă, mare și portocaliu, fix în mijlocul curții lor și de ce.

- Să-l întrebi cine e și de unde vine, zise cel mare către cel mic.

- Ba sa-l întrebi tu! Că tu l-ai văzut primul!

- Ba tu! Că tu ai zis să mergem în grabă să-l vedem mai de-aproape!

În timp ce copiii se împingeau unul pe altul care să vorbească cu străinul portocaliu, dovleacul le întrerupse cearta și spuse în gura mare:

- Sunt un dovleac! Nu vreau să vă mai certați din cauza mea! Mai bine veniți mai aproape să-mi dați o mână de ajutor.

Copiii se uitară mirați unul la altul, apoi la bostanul vorbitor și fugiră în casă, cerând ajutor. Dovleacul era mare. Nu puteau să-l ridice. În plus, ceva nu părea să fie chiar în regulă: dovleacul vorbea. Le spuseră degrabă lui tataie și mamaie despre străinul portocaliu din mijlocul curții, dar aceștia erau și mai mirați decât copiii. Se ui-

Taie-l bucăți și dă-l la porci să-l mânânce! S-ar bucura și ei de un bostan vorbitor. O fi mai gustos, spuse mamaie.

– Nu! Strigară copiii. Noi l-am găsit, al nostru este!

Tataie simți o adiere caldă. Mii de fire aurii îl învăluiră pe loc. Le trase șmecherește cu ochiul copiilor, semn că le pregătea ceva. Așa făcea când avea chef de joacă cu nepoții. Dar de această dată, era ceva mai mult. Se simțea de-a dreptul vrăjit. Copiii plecară direct în grădină. Acolo era locul jocului în secret cu tataie.

dreapta, când la stânga.

- Parcă erați patru când am plecat, acum de ce sunteți opt?
Ceilalți se uitară nedumeriți, neînțelegând ce vede bostanul.

- Cred că nu mai văd bine din cauza drumului care m-a hâțâit
întruna pân-aici. Bine c-am ajuns! spuse bostanul.

Vecinul privi în jur și zise arătând cu mâna:

- Acolo erau!

